

Отново се боря с шкафчето си, стоманената ключалка е като ледена целувка при досега с пръстите ми. Случайни тела се блъскат в мен и ме отминават. Колкото и да е странно, усещам в очите си парене. Те се напълват със сълзи. Което е глупаво. Това, че не мога да си отворя шкафчето, не може да е причина да плача.

Но има и друго. Знам го. Истинската причина е всичко това, което ме заобикаля. Поглеждам наляво, с надеждата Тамра да се появи скоро, за да се махнем от това ужасно място.

– Уил Рътлидж. Впечатляващо. – Обръщам се в отговор на присмехулния глас и разпознавам момичето от четвъртия час по физическо. Тогава тя беше по-бърза от повечето момичета. Успях да я изпреваря само веднъж по време на обиколките. Правата ѝ кестенява коса ми напомня за Лазур, но очите ѝ са големи и синьозелени под палавите кичури на бретона ѝ. Те всъщност са малко по-дълги и неравни, сякаш сама ги е оформяла с ножицата.

– Моля? – казвам.

– Уил и братовчедите му. Те са звездите тук. – Главят ѝ е нисък и гърлен, създава впечатлението, че някак провлачва думите.

– Наистина ли? – промърморвам.

– Те са богати и секси, а видът им на лоши момчета също е плюс – кимва тя в отговор. – Зендър и Ангъс са използвачи. Ходили са с половината момичета в училище. Но не и Уил. Той е...

Навеждам се напред, жадна да узная каквото и да е било за него.

– Ами, Уил... – На устните ѝ се появява усмивка, а в очите ѝ се четат копнеж. – Той е загадъчен. Никое момиче тук не го интересува. – Тя завърта великолепните си очи и въздъхва театрално. – Разбира се, това само ни кара да го желаем още по-силно.

Нелепа наслада изпълва гърдите ми.

– Аз съм Катрин – съобщава тя.

– Здравей, аз съм...

– Ясинда. Знаем.

– Откъде...

– Всички знаят името ти. И това на сестра ти. Довери ми се, училището не е толкова голямо. – Тя пристъпва напред и бутва ръката ми от ключалката. – Каква е комбинацията ти?

Казвам ѝ шестте цифри, питайки се дали е уместно да давам шифъра си на една непозната и дали някога ще се науча до отварям проклетото нещо сама. Пръстите на Катрин са сръчни. Дръпва дръжката и отваря шкафчето.

– Благодаря.

– Няма проблем. – Тя се обляга на стената от шкафчетата, самодоволна и непринудена. Сякаш всичко е в реда на нещата. – И един съвет от мен. Добре е за теб да стоиш далече от него.

– От Уил Рътлидж? – питам, потрепервайки само при изричането на името му.

Тя кимва. За момент ме обзема чувството, че отново разговарям с Тамра. Завладява ме усещането за

безсилие. През целия си живот получавам съвети, които се очаква да следвам.

Задържам учебника си по химия и слагам този по литература на рафта.

– И защо по-точно?

– Защото Бруклин Дейвис ще унищожи теб и всяко момиче, което има вземане-даване с него.

В първия момент си помислих, че ме предупреждава за Уил, защото може да ми създаде неприятности. Както беше казал сам той. На това бих повярвала. Всъщност и сама вече го знаех. За тази опасност ми напомняше странният опън на кожата ми всеки път, щом бях близо до него.

– О – кимвам аз, спомняйки си за момичето от часа по английски. После свивам рамене. След като наскоро се бях спасила от ловци на дракони, едно момиче с твърде много гланц на устните не би могло да попадне в списъка на нещата, които да ме накарат да се чувствам застрашена. Бях си имала работа с такива като нея и преди. В ума ми изплува Мирам, най-малката сестра на Касиан. Тя откровено ме мразеше. Ненавиждаше ме заради вниманието, с което семейството ѝ ме обграждаше, в това число баща ѝ и Касиан. Дори леля ѝ беше привързана към мен по начин, който ме плашеше. Държеше се така, сякаш ми е майка. Но понеже Катрин ме гледа по начин, който загатва, че очаква да кажа нещо, добавям: – Няма да се занимавам с него.

– Добре. Имайки предвид, че си нова тук, Бруклин може да направи живота ти ад. – Тя трепва и намества каишката на раницата си на рамото. – Всъщност тя може да направи живота ти ад, която и да си. Послушай ме. Минала съм през това.

Затварям шкафчето си. Звукът се слива с трясъка на други вратички надолу по коридора.

– В такъв случай и двете сме наясно какво не трябва да правим.

– Само те предупреждавам. Вероятно вече е разбрала, че е седял с теб и сега, докато си говорим, планира бавната ти смърт.

– Да, той седя да мен. – Свивам рамене. – Но ние почти не си продумахме.

– Говорим за Уил Рътлидж – напомня ми тя, сякаш това означава нещо. Което действително е така. Но не и каквото означава за другите момичета.

С Уил се чувствам някак свързана, привлечена... Всяка фибра от тялото ми си спомня онези моменти в пещерата – плячка и хищник, намерили връзка помежду си. Но тъй като за нищо на света не искам да разкрия, че Уил е нещо специално за мен, казвам:

– Е?

– Е? – повтаря тя натъртено. – Той не се среща с ученички. Дори рядко разговаря с нас. Никой не знае това по-добре от Бруклин. Просто си пази гърба от нея.

– Значи, ако Бруклин не може да го има, никоя друга не може да го има?

– Общо взето, да – отвърща Катрин.

Невероятно. Тук съм само от един ден, а вече си имам враг?

– Защо ми казваш това?

– Защото съм добрата самарянка.

Усмивам се и решавам, че може и да харесам Катрин. Може би все пак ще успее да си намеря тук приятел. Нямам нищо против приятелството. Лазур ми липсва ужасно много. Не че Катрин може някога да я замени, но поне може да направи престоя ми тук поносим.

– Благодаря.

– Утре седни до мен в часа.

Вместо с Уил. Сякаш той би пожелал да седне отново до мен.

– Разбира се.

– Супер. – Тя се отдръпва от шкафчетата и отмята палавите кичури от очите си. – Не бива да изпускам автобуса си. До утре. – След като изчезва в тълпата, забелязвам Тамра да върви между едно момче и едно момиче. Още не ме е видяла. Усмива се. Не, направо цялата грее. Откакто умря татко, не съм я виждала толкова щастлива. И дори по-отдавна. Откакто стана ясно, че никога няма да може да се преобрази.

Не мога да спра да се чувствам тъжна. Тъжна и самотна, докато стоя в този претъпкан коридор.

Мама е сред първите долу, когато излизаме навън. Въздухът е замъглен от палещата горещина. Не е много по-различен от парата, която се надига към устата и носа ми. Цялото ми тяло ме сърби и сякаш изгаря в непоносимата суха атмосфера. Стисвам устни и забързвам към колата.

Нашият син поръждясал седан гледа към дълга върволица коли, подредени една зад друга под формата на навита змия.

Тамра изпъшква до мен.

– Трябва ни собствена кола.

Не си правя труда да я попитам как ще стане това. Когато майка ни замени старата ни кола за седана в един от предишните градове, в които живяхме, тя трябваше да доплати още известна сума в брой, за да се сдобием с него. А пред нас, разбира се, стоеше и въпросът за покрива над главите ни и храната на масата ни. И без това едва успяхме да съберем парите за квартирата, в която живеехме. За щастие, тя започва работа тази вечер.

Тамра ме стрелва с поглед.

– Не че някой би ти позволил на теб да седнеш зад волана. Аз ще карам.

Завъртам очи. Това е малка семейна шега. За мен е известно, че мога да летя, но не мога да карам кола, дори от това да зависи живота ми. Въпреки всичките усилия на майка ми да ме научи, съм безнадеждна зад волана.

Тамра сяда на предната седалка. Аз се качвам отзад.

– Е? – пита мама високо и енергично. Жалко, че няма да може да се запише за мажоретка заедно с Тамра. Притежава нужния ентузиазъм.

– Всичко е страхотно – заявява Тамра. И сякаш, за да докаже това, помахва на учениците, с които я видях да върви по коридора. Те отвърщат на поздрава ѝ.

Става ми лошо. Накланям се на една страна и отпускам лицето си върху напеченото от слънцето стъкло.

Мама поглежда през рамо.

– Ами ти, Ясинда? Имаш ли симпатични съученици?

Лицето на Уил изплува в ума ми.

– Няколко.

– Чудесно. Видяхте ли, момичета? Казах ви, че тази промяна ще ни се отрази добре. – Тя говори така, сякаш сме се озовали тук по някакво общо решение, пропускайки факта, че бяхме избягали посред нощ. А също и това, че не бях имала никакъв избор.

Очевидно мама не може да долови мъката в гласа ми. Или е решила да я игнорира. По-скоро второто. За родителите е по-лесно да не ти обръщат внимание, да се преструват, че всичко е наред, и да правят каквото си искат, докато те убедят, че това е за твое добро.

За щастие колата потегля през претъпкания паркинг. На няколко пъти спираме рязко, докато разни

ученици разсеяно дават назад и изскачат неочаквано пред нас. Други пък се мотаят безцелно на групи около колите си.

Тогава го забелязвам. Джим, когото съм виждала и преди. Със спомена идва и страхът, който изпълва устата ми с метален меден привкус на кръв. Кожата ми се опъва и ми се приисква да изчезна. Боря се с импулса, който ме кара да се преобразя, опитвам се да отблъсна сраха. Драконовият ми инстинкт, чиято цел е да ме предпазва, сега работи против мен.

Блестящият черен ленд ровър с фарове на покрива, е паркиран така, че при нужда да може да се измъкне по най-бързия начин. Това превозното средство има конкретно предназначение. Целта му не е просто да демонстрира високо социално положение.

Това е машина, създадена да ме унищожи.

Старите пружини на седалката ми проскърцват, когато се навеждам напред.

– Може ли вече да си вървим?

Мама махва към колите пред нас.

– Какво предлагаш? Да мина направо през тях ли?

Не успявам да се овладеея. Поглеждам отново към ленд ровъра. Група момичета стоят пред бронята на колата близо до Ангъс и Зендър, които са се подпрели на капака. Бруклин е там. Говори с цялото си тяло, развява косата си, която е като извадена от реклама за шампоан. Ръцете ѝ танкуват във въздуха.

Потъвам на задната седалка, чудейки се защо той не е сред тях. Едновременно доволна и разочарована, че не е там.

И след това, сякаш призовала го по някакъв чудодееен начин, го усещам да се приближава. Кожата ми потръпва и малките косъмчета на тила ми настръхват. Също като в класната стая днес, когато знаех, че е наблизо, дори преди още да съм го видяла.

Знаейки, че не греша, се изправям на седалката и оглеждам паркинга. Той се задава между две коли, крачейки с лекотата и увереността на дива котка. Слънцето докосва косата му, придавайки ѝ златист нюанс.

Появата му кара сърцето ми да се свие, гърдите ми горят. Поемам дълбоко въздух през носа си, опитвайки се да намалая надигаща се в мен топлина.

Вероятно съм издала някакъв звук, може би въздишка, защото Тамра поглежда назад към мен. Или причината е просто в това, че сме близначки. Спомням си за времето, когато двете с нея бяхме свързани. Тя ми хвърля странен поглед и сетне извърща глава към прозореца. Отново не издържам на изкушението и също поглеждам навън. Не мога да не го направя.

Уил се спира и вдига очи. Сякаш е доловил миризмата ми във въздуха, което, разбира се, е невъзможно. Той не може да ме предусети така, както аз него. Но в следващия момент ме забелязва.

За момент погледите ни се срещат. После на устните му се появява усмивка, което кара стомахът ми да се свие. Уил отново тръгва. Бруклин се втурва към него. Той не спира да я изчака и тя изостава зад него, опитвайки се да го настигне.

Тамра промърморва нещо под носа си.

– Какво? – питам аз, сякаш се оправдавам за нещо.

– Не се преобразяваш, надявам се?

– Какво? – пита мама със стария си глас. Познатият висок тревожен тон, който чувам толкова често. Няма го вече предишното ѝ въодушевление.

– Ясинда за малко да се преобрази днес в училище – заявява Тамра превзето и напевно, както говорят разглезените момичета навсякъде по света. Това ми напомня за времето, когато взимах куклите ѝ и им правех прически.

Мама ме търси с очи в огледалото за обратно виждане.

– Ясинда? – казва тя настойчиво. – Какво се случи? Свивам рамене и поглеждам отново през прозореца.

Тамра е достатъчно мила, за да отговори вместо мен.

– Тя започна да се преобразява, когато видя онова симпатично момче.

– Кое момче? – пита мама.

Тамра вдига ръка.

– Ето това там.

– Не сочи с ръка – срязвам я аз и лицето ми отново е залято от топлина.

Твърде късно, мама поглежда натам.

– Значи просто... го видя?

– Да – потвърждавам аз, смъквайки се по-ниско на седалката.

– И започна да се преобразяваш?

Потърквам челото си, усещайки първите признаци на главоболие.

– Виж, не съм направила нищо съзнателно. Просто се случи.

Виждам през зацапаното стъкло как Уил сяда зад волана. Братовчедите му също влизат в колата. Имайки предвид, че не ги харесва особено, той определено прекарва доста време с тях. Добре е да запомня това. Той е неразривно свързан с тях.

Бруклин също го наблюдава, застанала до приятелите си, със скръстени пред гърдите си ръце.

– Ясинда... – Мама произнася името ми тихо и с такова огорчение, че ми идва да хвърля нещо. Да извикам. Боли ме, че съм такова разочарование за нея. Хрумва ми, че тя просто не може да ме обича такава, каквато съм.

Татко ме обичаше – беше горд с мен, когато за пръв път се преобразих. И дори повече от горд, когато се разбра, че съм огнедишаща. Първата от поколения на сам.

Не и майка ми. При нея винаги доминираше безпокойството... Сякаш съм някакво опасно същество, на което е дала живот. Някой, който трябва да обича, но не и по своя воля.

Най-накрая потегляме. Успявам да не погледна към ленд ровъра, който в този момент се движи покрай редиците коли.

Ъгълчетата на устата на мама са свити, докато се отдалечаваме от училището. После поклаща глава, сякаш е стигнала до някакъв извод.

– Няма проблем – казва. – Стига наистина да не се преобразиш... което не би трябвало да е лесно тук. – Поглежда строго към мен. – Като мускул е. Ще загуби силата си, ако не го тренираш.

Както е станало с нея. Имам само бегли спомени от преобразяването на мама. Минаха години оттогава. Дори когато можеше, тя рядко го правеше и предпочиташе да бъде у дома с мен и Тамра, докато татко летеше. После, когато Тамра не можа да се преобрази, тя обърна гръб завинаги на тази своя способност.

– Знам – отвръщам аз.

Само че не съм като нея.

Колкото и потисната да бях в прайда, колко и не-сигурна да се чувствах около Касиан... животът в тази пустиня, който постепенно убиваше моето *драки*, беше многократно по-лош.

– Просто за твое добро стой настрана от това момче.

Сега е мой ред да кимна.

– Разбира се – отвръщам, макар вътрешният ми глас да казва *не*. Макар в ума ми да се прокрадва мисълта,

че може би мразя майка си съвсем малко. Защото макар и да знам, че трябва да стоя далече от Уил, вече ми е омръзнало тя да решава вместо мен. Дали онава, което прайдът бе замислил за бъдещето ми, беше толкова лошо, че да се наложи да дойдем тук? Касиан наистина ли е толкова лош? Не че ме отблъскваше по някакъв начин. Просто не ми харесваше, че някой друг го е предопределил за мен. Към това се прибавяше и фактът, че сестра ми беше влюбена в него още от тригодишна възраст. Той винаги носеше Тамра на конче, въпреки че мама всеки път му се караше и настояваше да я сваля. В такива случаи аз ѝ пригласях. И сетне това престана да бъде необходимо. Касиан се преобрази и загуби интерес и към двете ни. Не ме забеляза повече, докато самата аз не се преобразих. А що се отнася до Тамра, нейният неуспех да ме последва предопредели съдбата ѝ. Касиан напълно забрави за нея.

За мое добро. За мое добро. За мое добро.

Тези думи често бяха в устата на мама. Безопасността беше по-важна от всичко. И именно така стигнах дотук. До това да напусна прайда, да убия своето *драки*, да избягвам момчето, което спаси живота ми, момчето, което пробуди моята истинска същност в тази изпепелена от жегата пустиня – момчето, което толкова много исках да познавам.

Толкова ли трудно беше да разбере това? Каква е ползата да си в безопасност, ако си мъртъв отвътре.